

«Φευγάδα, εμείς κι οι Έλληνες» από την Εταιρεία Θεάτρου «Θέρος»

σε σκηνοθεσία Ηλέκτρα Ελληνικιώτη

στον ειδικά διαμορφωμένο υπόγειο χώρο του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης

Ποιος είναι ο πολιτισμός της κρίσης; Παράγεται σήμερα πολιτισμός ή απλώς ανακυκλώνονται απομεινάρια πολιτισμού; Πόσο ξένοι είμαστε στον ίδιο μας τον τόπο; Ποιες είναι οι ευθύνες του παρελθόντος και οι δυνατότητες του μέλλοντος με ένα τέτοιο παρόν;

Η «**bijoux de kant**» παραχωρεί το σκηνικό της παράστασης «Πολιτισμός: μια κοσμική τραγωδία» στην εταιρεία θεάτρου «**Θέρος**» και στην παράσταση «Φευγάδα: Εμείς κι οι Έλληνες», ένα έργο σε εξέλιξη που πρωτοπαρουσιάστηκε τον Μάιο του 2013.

Βασισμένη στα ποιήματα της δεύτερης ποιητικής συλλογής του **Γιώργου Πρεβεδουράκη**, το «Κλέφτικο» και σε κείμενα και άρθρα του **Δημήτρη Δημητριάδη**, η παράσταση ερευνά την έλλειψη πολιτισμού ως γενεσιουργό αιτία της κρίσης και παρουσιάζει την Ελλάδα ως μια χώρα που μονίμως «φεύγει» από τον εαυτό της και τους Έλληνες. Πόσο Έλληνες μπορούμε να είμαστε όταν η ίδια η Ελλάδα δεν είναι πια η Ελλάδα, αλλά μια Φευγάδα;

Ηλέκτρα Ελληνικιώτη

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1987. Σπούδασε υποκριτική στη Σχολή Θεοδοσιάδη και αποφοίτησε με άριστα. Διδάχτηκε την τεχνική των Οπτικών Γωνιών και τη μέθοδο του Tadashi Suzuki δίπλα στην Ανν Μπόγκαρτ και το SIT Company στη Νέα Υόρκη. Έχει παρακολουθήσει

σεμινάρια των Νικίτα Μιλιβόγιεβιτς, Κριστόφ Βαρλικόφσκι, Ατσούσι Τακενούτσι και άλλων. Σκηνοθέτησε τις παραστάσεις «Πέφτει η νύχτα στην Αθήνα» (2012, Βρυσάκι), «Το Ημέρωμα Της Στρίγκλας» (2012-2013, Επί Κολωνώ), «Το Κλέφτικο: Εμείς κι οι Έλληνες» (2013, Bob Theatre Festival, Bios Basement) και το «Λαχταράω» της Sarah Kane (2013, Θέατρο του Νέου Κόσμου, Κάτω χώρος).

Σημείωμα Σκηνοθέτη

*Ο τίτλος προέκυψε από τη συνύπαρξη της «Φευγάδας» -της ηρωικής αντί-Ελλάδας στο ποίημα «Το Κλέφτικο» του **Γιώργου Πρεβεδουράκη** - και του άρθρου «Εμείς κι οι Έλληνες» του **Δημήτρη Δημητριάδη**.*

Η εικόνα είναι πια κρυστάλλινη. Το άρθρο-παρότρυνση του Δημητριάδη, να καταργήσουμε ό,τι είμαστε, να αρνηθούμε μια ταυτότητα που μας θίγει και μας κολλά στη λάσπη, βρίσκει εφαρμογή, 13 χρόνια μετά, στον Πρεβεδουράκη, μέσω της πλέον επικίνδυνης αυτοθυσίας. Ο Πρεβεδουράκης παρατάει τα «εγκόσμια» και χαρίζει εαυτόν στην επανάσταση, μια επανάσταση που όμως γνωρίζει ότι συμβαίνει με τη μορφή αντάρτικου. Μην μπορώντας να ζήσει μέσα στη «σκλαβιά» που έχουν καταδικάσει η εποχή και η χώρα τη γενιά του, το «σκάει» και καταφεύγει στα «βουνά» της πνευματικής μοναξιάς. Κι από εκεί, με λίγους όμαιμους «Κλέφτες και αρματολούς» («το Γιάννη, την Ελένη, το Νίκο, το Θωμά») ξεκινάει αντάρτικο πόλεμο για τη λευτεριά, κατακρεουργημένοι και οι ίδιοι από τους «κατακτητές», αλλά κυρίως καταδικασμένοι να παλέψουν σαν απόκληροι, περιθωριοποιημένοι από τους «άρχοντες του έθνους». Κι όμως, παρ' όλ' αυτά, συμφιλιωμένοι με τη μοναξιά και τη μοναχικότητα

που χαρακτηρίζει τις ζωές όλων των ανθρώπων που δεν εφησυχάζουν και εξακολουθούν να εξεγείρονται πνευματικά.

Ο «κλέφτης» Πρεβεδουράκης συνθέτει το δικό του «Κλέφτικο» στην εξορία, στη «Φευγάδα» της επανάστασης, με μια μικρή νοσταλγία για την «πνευματική» πατρίδα που αποχαιρέτησε και την πλειοψηφία της γενιάς του που αναγκαστικά άφησε πίσω, διαλυμένη κι έρημη. Μα το πιο επικίνδυνο στην «ηρωική έξοδο» του Πρεβεδουράκη είναι η αυταπάτηση με την οποία σκοτώνει τους πνευματικούς του πατέρες, τα ίδια του τα πιστεύω και τον εαυτό του. Αντιμετωπίζει την αυτοθυσία ως κάτι αναγκαίο – γίνεται το παράδειγμα που θέλει να δώσει. Δεν είναι πια Έλληνας, είναι ένας Κλέφτης. Δεν μπορεί να είναι Έλληνας αφού η Ελλάδα -η Ελλάδα του- είναι σκλαβωμένη. Αν παρέμενε Έλληνας, θα ήταν ταυτόχρονα και σκλάβος. Έτσι, ιδρύει τη δική του Ελλάδα, τη «Φευγάδα», μια Φευγάδα που, όπως δηλώνει και το όνομά της, φεύγει κι απ τον ίδιο, τον προδίδει κι αυτόν, μια Φευγάδα από την οποία απομακρύνεται κι εκείνος συνεχώς. Αυτοεξορίζεται για να επαναπροσδιοριστεί.

Με το Κλέφτικο ο Πρεβεδουράκης ολοκληρώνει 13 χρόνια αργότερα τη φαινομενικά ανεφάρμοστη και θεωρητική εσχατολογική προτροπή του Δημητριάδη: ο Πρεβεδουράκης δεν είναι πια Έλληνας. Δεν του ανήκει η Ελλάδα. Οπλίζεται και ξεσηκώνεται απέναντι σ αυτό που ορίζεται αυτεπάγγελτα και χωρίς προσπάθεια ως σημερινή Ελλάδα. Αυτός κολύπησε στις μολυσμένες «ελληνικές θάλασσες», αυτός χάζεψε κάτω από τις «γιγαντοαφίσες», αυτός άκουσε «το αφασικό παραμιλητό των τηλεπολιτικών». Ύστερα έκανε εμετό. Και μετά έγραψε το Κλέφτικο.

Διαπιστώσαμε ότι η εταιρεία θεάτρου «Θέρος» με την παράσταση «Φευγάδα: Εμείς κι οι Έλληνες» καταπιάνεται με το ζήτημα του πολιτισμού και της κρίσης του με τον ίδιο τρόπο που καταπιάνεται η «bijoux de kant» μέσα από την παράσταση «Πολιτισμός: μια κοσμική τραγωδία». Ο πολιτισμός στις μέρες μας πάσχει, ασθενεί, ανακυκλώνοντας τα ίδια υλικά, ανακατεύοντας τα ουσιώδη με τα σκουπίδια. Αυτή η διαπίστωση προέτρεψε τη «bijoux de kant» στο να παραχωρήσει το σκηνικό της τόπο στη «Θέρος» και η τελευταία, με τη σειρά της, να προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει τα ίδια υλικά με διαφορετικό τρόπο. Με την ελπίδα, ακόμα κι αν η χρήση των υλικών αποδειχτεί λάθος, να είναι ένα τεράστιο λάθος.

Ηλέκτρα Ελληνικιώτη

Πληροφορίες παράστασης:

Από τις 11 Μαρτίου έως την 1 Απριλίου 2014

Εισιτήριο: 12 € κανονικό & 8 € μειωμένο

Συντελεστές:

Σύλληψη – Σκηνοθεσία: Ηλέκτρα Ελληνικιώτη

Σκηνική Εγκατάσταση: bijoux de kant

Κοστούμια: Νικολέττα Παναγιώτου

Μουσική: Κώστας Δαλακούρας

Φωτισμοί: Χριστίνα Θανάσουλα

Βοηθός Σκηνοθέτη: Εύη Νικολοβγένη

Υπεύθυνος Επικοινωνίας: Άρης Ασπρούλης

Παίζουν: Μαρία Μαμούρη, Ελένη Ορνεράκη, Χρήστος Καπενής